

че не разбирамъ пѣмски: « както е боленъ, добръ щѣхъ да направихъ да не ме каратъ на тая играчка; два мѣсеца нѣма да се минатъ додѣто ангелътъ на смъртта доде да го отърве.

« — Дано даде Богъ! » казахъ му азъ, като ударихъ съсъ ржка по рамото му.

Горкиятъ човѣкъ подскочи; и смаянъ, каза ми сътнѣ:

« Надѣвамъ се, разумѣва се, да не бѣдж пророкъ, и желяжъ вашя милость да ся отървете отъ единъ ангелъ съвѣсмъ други.

« — По добръ, отъ колкото да живѣиѣхъ тѣй, повторихъ азъ, мислите ли, че ангелътъ на смъртта не ще бѣде и добръ-дошелъ? »

Поклати глава и одобри, и се оттегли съвѣсмъ назяленъ.

Щѣше ми се да не живѣиѣхъ; нѣ никакъ не ме блажене да се убиѣхъ самъ. Надѣвахъ се, че болѣстятя ми у гърдитѣ, като се умножи, ще е доста само тя за да ме отърве по-скоро. Богъ не щѣлъ тѣй. Уморяванъето отъ пѣтуванъето направи ми много зло; отъ почивката ми поотлекнѣхъ.

Малко слѣдъ излизанъето на работникътъ чюхъ чюкѣтъ да чюка върху ковалнята въ подземникътъ. Шилеръ бѣше още у стаята ми.

« Чювате ли тия удари, казахъ му азъ? Разумѣва се, турятъ желѣзата на тоя сиромашъ Марончели.»

И като рекохъ туй, сърцето ми до толкосъ се стиснѣхъ, щото хванѣхъ да се клатиѣхъ; и ако не бѣше ме подпрѣлъ тоя добръ старецъ, щѣхъ да паднѣхъ. Стояхъ по-много отъ половинъ чясъ на едно положенъе, което приличеше на замайванъе и което обаче не бѣше таквози. Не можяхъ да говорѣхъ, жилата ми